

Syndrom zavržení rodiče nás přivádí i k filozofii výchovy. Děti by neměly mít volnost hanobit a ponižovat své rodiče. Ve výchově musí být odpovědnost a musí být vyvozovány důsledky. Taková je historie světa. Bez odpovědnosti a bez schopnosti přijmout důsledky civilizovaná společnost nemůže existovat. Děti postižené SZR jsou programovány k tomu, aby byly necivilizované a dokonce i psychopatické.

To se negativně promítne do dalších oblastí dětského života: do vztahů doma, v sousedství, ve škole a samozřejmě i do dospělého života.

Vydala:

Striedavá starostlivosť o deti, slovensko-česká spoločnosť
www.striedavka.sk

SYNDROM ZAVRŽENÍ RODIČE

Podle PhDr. Eduarda Bakaláře, CSc.

Podle amerického psychiatra Richarda Gardnera (1998) je Syndrom zavržení rodiče (SZR) porucha, která vzniká primárně v souvislosti se spory o svěření dítěte. Primární manifestací této poruchy jsou postoje a chování dítěte, jímž průběžně ponižuje jednoho rodiče, chování, které nemá žádné opodstatnění vůči dobrému, milujícímu rodiči. Jde o výsledek kombinace programování rodičovskými indoktrinacemi a vlastního příspěvku dítěte ke zlořečení zavrhovaného rodiče.

Jak vzniká?

Programující rodič se o zavrhovaném rodiči vyjadřuje tak, že vlastně všechno s ním související je špatné, škodlivé až nebezpečné. Může se tak vyjadřovat přímo k dítěti nebo i k dalším osobám tak, aby to dítě slyšelo. Pravidelný je i citový doprovod takového hodnocení.

Záběr je široký: nejen přítomnost, ale vlastně vše v minulosti bylo špatné a budoucnost by byla nejlepší, kdyby zavrhovaný rodič zmizel ze scény. Dítě je při tom citově vydíráno: programující rodič reguluje svůj přísun lásky podle toho, jak dítě indoktrinaci přijímá.

Možné důsledky

U dítěte s rozvinutým SZR dochází samozřejmě i k průvodním důsledkům tohoto jevu a to:

1/

Dítě ztratí téměř vše, co s druhým rodičem souvisí. Ztráty se týkají hmotných statků, výchovného a vzdělávacího působení, praktické pomoci v různých životních fázích či situacích apod.

2/

U dítěte se zabrzdí a zdeformuje emocionální vývoj. Je programováno k potlačení původních pozitivních emocí k nyní zavrhovanému rodiči. Dítě je programováno dávat volný průběh emocím nenávisti, podloženým jen slabými, neopodstatněnými či absurdními argumenty, za úplné absence pocitů viny. Takové programování

rovněž zamezí možné korekci, sebereflexi apod. Dítěti se podstatným způsobem naruší jeho sebedůvěra, vstoupí se mu totiž do citového života přesvědčení, že jeho druhý rodič je špatný, závadný. Později se dítě v hodinách biologie ve škole dozví o dědičnosti, chromozómech, genech a tedy také o tom, že přesná polovina jeho genetické výbavy, „jeho krve“ je ze závadného, veskrze ničemného člověka. Sebedůvěra a sebehodnocení dítěte tak utrpí citelnou a trvalou ránu.

3/

U dítěte se zabrzdí a zdeformuje psychosociální vývoj. Je mu totiž odebrán vhodný, tolik potřebný model k převzetí sexuální identity a role.

Programuje-li matka, pak chlapci jsou - mnohdy nevratně - poškozování v identifikaci s přirozeným mužským vzorem, tedy otcem, a dívkám je ztěžována volba erotického partnera v budoucnosti, který je rovněž vybírán podle otcovské předlohy.

Programuje-li otec, pak se popsáný obraz pouze zrcadlově mění. Dítěti je narušen vztah k autoritám, snížena schopnost sociální diferenciacce.

Je špatné, když dítě začne bez vážné příčiny nenávidět nějakou osobu v relativně neutrálním postavení, např. učitelku hudby, a když to rodiče tak ponechají.

Je však mnohem horší, když se tak děje vůči osobě, jenž dítě miluje a která je současně jednou ze dvou nejdůležitějších osob, jež dítě na světě má. Dítě ztratí významnou část dat k vytváření své identity, řečeno jinými slovy, ze strany zavrženého rodiče ztratí polovinu informací odkud pochází, jaké má předky, co dělali, čím vynikli apod. Tyto genealogické informace jsou dítěti upřeny, v nejlepším případě (začne-li se s programováním, až když je dítě starší) zůstávají v jakémsi zakázaném území, v němž se pátrání nedovoluje.

Dítě, které původně milovalo oba rodiče, projde zkušeností „brainwashingu“, která je hluboce ovlivní. **Vytváří se tak u něj „falešné já“, nepravé a zdeformované jádro vlastní osobnosti, což je celoživotně poznamenává.**